

Pogwarki z czasem to książka utrzymana w stylu groteski. Wiele w niej przerysowań, kpiny, absurdu, szpilek wbijanych w ludzkie słabostki i humorystycznych powiedzeń.

Bohater książki jest osobą samotną. Samotną z wyboru. Mógłby zamieszkać u córki, lecz tego nie chce. Uważa, że jego fascynacja miastem szybko by wygasła. Miejskie tempo życia zaczęłoby go męczyć i denerwować. To mogłoby popsuć jego relacje z rodziną. A tego nie chce. Woli pozostać na swoim, na ojcowiznie – z dziedzictwem regionalnych tajemnic, rodzinnych wspomnień oraz grobami najbliższych nieopodal.

Nie kryje, że samotność mu doskwiera. Ale szybko ją oswoił i nauczył się z nią sobie radzić. Robi to w sposób niezwykły – zajmująco, ciekawie. A z jakże urzekającą optyką patrzy na życie i przemijanie... *Pogwarki z czasem* mogą być więc interesującą osnową do snucia refleksji wiążących się ze światem doświadczeń i doznań indywidualnych.

Warto podkreślić i to, że książka wzbudza emocje – miejscami śmieszy, bawi i rozwesela. Może kogoś z mniejszym poczuciem humoru nawet lekko dotknąć, ale – miejmy nadzieję – że tylko na chwilę.

